“Hem construït un equipàs”

[L’Avenida] “Tothom deu pensar que tenim potencial per trencar la seva hegemonia, fins i tot a Salamanca”
“Soc molt més madura que quan vaig arribar a Girona. Físicament i mentalment, estic millor que mai”

Rosó se sent feliç a Girona, “molt estimada” JOAN SABATER.

Sense els meus pares, no sé com hauria estat la meva carrera. M’han seguit a tot arreu i m’han donat molt de suport

Nascuda el dia abans de la inauguració dels Jocs de Barcelona, Rosó Buch (Mataró, 24-7-1992) s’ha anat consolidant a Lliga Femenina fins a esdevenir capitana i peça clau de l’Spar Citylift. A Girona, no hi ha guanyat cap gran títol –la seva única copa va ser amb el Conquero (2016)–, però confia assolir-ho aquest curs que ve. Un curs en què també podria acabar administració i direcció d’empreses. Li falta una assignatura i el treball final de carrera.

L’últim partit oficial va ser el 29 d’abril, i encara falta més d’un mes per iniciar la pretemporada. Com es gestionen els parèntesis tan llargs?

Hi estem acostumades, però és una cosa que no agradarà mai. Són quatre mesos que es fan llarguíssims. Jo personalment m’entreno gairebé més que durant la temporada [riu]. És un període que serveix per millorar el tema físic, el tir... Penco molt, però també ho combino, és clar, amb les vacances o disfrutar amb les amigues.

Enguany ha treballat algun aspecte determinat?

Tinc un preparador físic i un entrenador de bàsquet. Quant a bàsquet, hem entrenat sobretot el tir sobre bot, els triples i el treball amb la mà esquerra. El preparador físic és un malalt del crossfit, i em mata. Fem peses, salts, una mica de tot.

Fa dues temporades que és a Girona. L’únic que ha fet falta perquè fossin rodones és un títol?

Està clar. Ens encantaria haver-lo aconseguit. Hem jugat totes les finals, hem competit, però ens ha faltat alguna cosa més. El més important és que estem en la línia. Hem de continuar lluitant. Ara hem construït un equipàs per a la temporada que ve i la gent s’hi ha bolcat. Tindrem molt a dir-hi.

Tal com ha quedat configurada la plantilla, s’han llimat les diferències amb l’Avenida?

Tothom deu pensar que tenim potencial per trencar la seva hegemonia, fins i tot a Salamanca. Nom per nom hem fet una plantilla de luxe i, a més, tinc entès que les que arriben noves són bona gent i no posen problemes. Tot al contrari. Ajudaran el grup i això és vital per construir un equip guanyador. Després, tot dependrà de nosaltres, de l'Èric [Surís], de com connectem a la pista. Si anem totes a l'una, tenim moltes possibilitats d'aixecar títols.

Individualment, què n'espera de la pròxima temporada?

Serà ja la meva setena temporada a la lliga. Cada any he anat fent passos endavant, creixent. Per exemple, soc molt més madura que quan vaig arribar a Girona, fa dos anys. Ja soc la capitana. El que espero és continuar disfrutant a la pista i fer disfrutar la gent, aprofitar els minuts i aprendre de les jugadores que tinc al costat... Continuar demostrant el tipus de jugadora que soc. Físicament i mentalment, estic millor que mai.

Amb dues bases com la Laia Palau i la Núria Martínez, se centrarà en la posició d'escorta.

Això està claríssim. Elles són dues bases de primer nivell i jo realment mai he estat base. Jo sempre he estat un dos que pot jugar de base. No hi ha cap problema en això. De fet, la temporada passada vam jugar juntes molts minuts amb la Núria [Martínez] i ens vam entendre perfectament. I ara amb la Laia, el mateix. Segur que totes ens entendrem a la perfecció.

La temporada passada havia de ser base, però quan va arribar la Núria Martínez tot va canviar. Va ser un sacseig?

A poc a poc estic entenent com funciona el món professional, i el del bàsquet en concret [riu]. Jo, parlant amb el club, tenia una idea del meu rol i, quan va començar la pretemporada, va arribar la Núria. Va ser una mica: "I ara, què?" Al principi, em va costar, però ens hem entès moltíssim. Ens coneixíem perquè és de Mataró com jo i és una jugadora de la qual pots aprendre moltíssim, i ho he fet. Veient com vaig acabar el curs, és evident que m'ha anat fantàsticament bé que vingués.

Va ser qüestió de parlar-ne o l'entesa va ser natural?

L'Èric és un entrenador fàcil, amb qui pots parlar sempre. Ell intenta que sempre et trobis a gust, igual que la Núria. Era més un tema mental, de saber què s'esperava de mi i interioritzar-ho. Com et deia abans, he guanyat en maduresa. N'he passat algunes en la meva carrera que m'han ajudat a créixer, a aprendre algunes coses.

A Girona, ha connectat moltíssim amb el públic. Enguany, a més, ha renovat molt aviat. S'hi veu molts anys?

Que ara afronti la tercera temporada significa que m'hi sento molt a gust i que el club també té confiança en mi. Soc feliç aquí; m'hi sento molt estimada. Però no vull fer plans a llarg termini perquè en l'àmbit professional, no saps mai què pot passar. Em centro en el present. I el meu present és l'Uni.

La jugadora, des de dins, palpa el creixement del club?

Sens dubte. El club està instal·lat en l'elit espanyola i europea i ja es poden considerar derbis els nostres duels contra l'Avenida. Però, per sobre de tot, el salt l'he notat en el públic. Recordo venir a Fontajau com a rival i veure gent només en una grada, i mig buida. Ara, molts dies, les dues tribunes estan plenes. Això demostra que les coses es fan molt i molt bé.

És força habitual en jugadores del país marxar a l'estranger. Li crida l'atenció?

Ara mateix, no, però mai se sap. He tingut alguna proposta, però no m'ha fet el pes. A més, després d'haver estat a Càceres, Lleó i Huelva, valoro moltíssim estar en un lloc com Girona, on m'hi trobo tan a gust, puc lluitar pels títols i competir a Europa. I tot, al costat de casa, amb la família molt i molt a prop.

Es referia a la família. Els seus pares eren a Salamanca, en la darrera final. Fins a quin punt han estat importants?

A casa, tenim un pati amb una cistella de bàsquet i sempre hi jugàvem amb el meu germà. De petita, el meu pare em portava als entrenaments, als campionats, on fos. Quan va aparèixer l'oportunitat d'anar a Càceres [curs 2011/12, a LLF2, amb 19 anys], van ser els primers a dir-me que ho fes. Que no tingués por. Que estarien al meu costat. I sempre els he tingut a prop. De fet, vivint a Mataró, van venir gairebé cada cap de setmana a Càceres aquella temporada. I m'han seguit a tots els altres llocs. Tela, els viatges que han arribat a fer per mi!

Els més contents de tenir-la ara a Girona.

[Riu] Segur, és perfecte. Sincerament, no sé com hauria estat la meva carrera sense ells [a darrere la samarreta, hi du "Rosó, B.R.", en homenatge als seus pares, Joaquim Buch i Roser Rosell]. M'han donat molt de suport i m'han transmès el positivisme que em caracteritza.

Publicat a:
-L'Esportiu. Girona 27-07-2018 Pàgina 21

Font del document: http://www.lesportiudecatalunya.cat/basquet/article/1439449-hem-construit-un-equipas.html